

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Pitu Laodikia - Nomer Telulas

Jeff Pippenger

2025-12-18

Nomer Telulas

Saiki kita lagi mbahas pralambang kenabian 1863. Kita wus ngarahake kawigatosan kita marang Kadesh ing Kitab Suci minangka pralambang pambrontakané Israèl kuna marang “pangaso” kang njalari pati tumrap wong-wong mau sajrone satunggaling mangsa kang pungkasané tumeka ing Kadesh, mangkono nggambarake panampikan marang “dalam-dalan kuna”é Yeremia ing taun 1863 nalika “pitung kaping” ing Imamat rong puluh enem ditampik.

Nalika ngupadi pepadhang kang ana gandhèngané karo Kadesh lan 1863, kita sampun ngidentifikasi sapuluh ujian kang tumuju tekan Kadesh. Kita sampun ngidentifikasi telung ujian kapisan mau minangka ujian manna. Telung langkah punika saged dipunwujudaké minangka mukjijat utawi ujian, lan palereman Sabat minangka ujian kapisan saking sapuluh ujian punika cocog kaliyan ujian kaping sedasa, ingkang kanthi cetha sanget dipunwastani déning Paulus ing kitab Ibrani minangka “palereman.” Sapuluh ujian punika gadhah sawijining palereman alfa lan sawijining palereman omega.

Ora dadi prakara kepiyé waé sawijining siswa wangsit kepéngin netepaké tegesé “pangaso” kang ditolak déning wong Ibrani ing Kadesh—amarga miturut wangsit saben “pangaso,” (baris ing dhuwur baris) iku ngrujuk marang “pangaso lan panyeger” kang yaiku udan pungkasan. Kadesh iku sawijining pralambang utama tumrap panolakan marang piwulang udan pungkasan lan uga pengalaman udan pungkasan, awit panyegelan kang katindakaké marang wong satus patang puluh papat èwu ing Kadesh iku sawijining mapan ana ing kayekten kanthi “akal budi lan rohani.”

“Sanalika umaté Allah kasegel ing bathuké—iku dudu segel utawa tandha apa waé sing bisa katon, nanging mantep ana ing kayektèn, kanthi intelektual lan rohani, saéngga padha ora bisa digoyahaké—sanalika umaté Allah wis kasegel lan kasiyapaké kanggo guncangan, iku bakal teka. Satemené, iku wis wiwit; paukumané Allah saiki wis tumiba marang nagara, kanggo maringi pepeling marang kita, supaya kita bisa mangertèni apa sing bakal teka.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1161.*

Mantep “ing sajroning kayektèn” kanthi “intelektual” nggambarake panriman marang methodologi baris demi baris minangka siji-sijiné pendekatan kang wis kasucèkaké ing panaliten Sabdaning Allah. Pendekatan kang sempit iki diteguhaké minangka pendekatan kang bener ing sasi Agustus 1840, nalika “multitudes were convinced of the correctness of the principles of prophetic interpretation adopted by Miller and his associates, and a wonderful impetus was given to the advent movement.” “Wonderful impetus” iku

nggambarake kawujudan saka kakuwasaning Roh Suci kang ngutus pekabaraning malaékat kang kapisan ngubengi donya ing taun 1840.

Wong-wong sing melu ing pakaryan kang nggambarake “daya dorong kang nggumunake” iku diparingi kakuwatan kanggo nindakake pakaryan mau déning pangwasané Roh Suci. Roh Suci namung nduduhaké pangwasané ana ing antarané wong-wong kang wis nampani metodologi suci iku. Roh Suci namung nduduhaké pangwasané ana ing sajroning wong-wong kang wis nampani metodologi suci iku.

Mantep ana ing sajroning kayekten kanthi intelektual iku minangka panriman marang metodologi line upon line, lan “panriman” marang metodologi line upon line iku digambarake marang wong Laodikia minangka dibukake lawang ati kanggo mlebu Sang Juru Pawarta marang Laodikia ana ing pribadi Roh Suci. Panriman marang metodologi kang suci mau nggawa kakuwatan Roh Suci mlebu ing pikirané wong-wong kang lagi mantep ana ing sajroning kayekten kanthi intelektual. Panriman marang metodologi mau ngasilake sawijining spiritualitas kang digambarake minangka pangenepeing Keallahan karo kamanungsan. Panganggone metodologi Alkitab line upon line, manawa dicampur karo pracaya, digambarake minangka mantep ana ing sajroning kayekten kanthi intelektual, lan kayekten (pituduh) kang diasilake déning metodologi mau ora bisa dipisahake saka Gusti Yesus, Kang iku Sang Sabda. Nampa pituduh saka Sabdané iku padha karo nampa Roh Suci mlebu ing pikiranmu. Mangkono, mantep ana ing sajroning kayekten kanthi intelektual ngasilake pengalaman rohani kang nampa segel pambenaran saka Gusti Allah.

Kadhesh iku minangka pacoban pungkasan tumrap Israèl kuna. Loro golongan para wong sing ngombe anggur ing kitab Yoèl dipisahake lan dibédakaké siji lan sijiné adhedhasar panolakan utawa panriman marang pekabaran udan pungkasan sing déning Yoèl diarani “anggur anyar” minangka kosok baliné anggur fermentasi sing diombé déning golongan sijiné. “Anggur anyar” miturut Yoèl iku “pangaso” miturut Paulus, ing Ibrani telu lan papat. Iku uga sing ditolak kanggo “dirungokaké” déning “wong-wong mabuk saka Éfraim” miturut Yésaya—“kang marang wong-wong mau Panjenengané ngandika, ‘Iki pangaso kang kanthi iku kowé bisa marakaké wong kesel padha ngaso; lan iki panyegeran’: nanging wong-wong mau ora gelem ngrungokaké. Nanging pangandikané Pangéran tumrap wong-wong mau dadi pepakon ing dhuwuré pepakon, pepakon ing dhuwuré pepakon; baris ing dhuwuré baris, baris ing dhuwuré baris; ing kéné sathithik, lan ing kana sathithik; supaya wong-wong mau lunga, lan tiba nglungker, lan remuk, lan kecanthol, lan katangkep.”

Kita wis mangertèni yèn pambrontakan pedhèt emasé Harun nggambaraké ‘loro’ saka sepuluh ujian sing pungkasané tekan Kades. Pamisahan ujian mau dadi rong ujian iku selaras karo mangsa panggawéaning udan pungkasan sing kawewahanan déning “ujian patung kéwan,” yaiku ujian sing netepaké nasibé umaté Allah. Wahyu telulas nandhakaké ‘pambrontakan’ amarga angka ‘telulas’ nggambaraké pambrontakan.

Bab punika dipunwiwiti kanthi kewan seganten papal, pralambang utami saking pambrontakan wonten ing bumi, kados dene Daniel mratelakaken bilih punika inggih

kakuwasan ingkang ngucap tembung-tembung ageng nglawan Ingkang Mahaluhur. Pambrontakan punika lajeng dipunlampahi dening pambrontakan kewan bumi, Amerika Serikat, ingkang salajengipun meksa jagad kabèh manut tuladha pambrontakanipun. Pola kanggé pambrontakan kaping tiga wonten ing bab punika kapanggih wonten ing pambrontakan ingkang kapisan saking tigang pambrontakan punika, ingkang dipunlambangaken dados kewan seganten, pralambang Vatikan. Ing ayat sewelas Amerika Serikat ngucap kados naga lan kanthi mekaten mbentuk gambar tumrap kewan punika—gambar saking Vatikan. Wiwit ayat rolas lan salajengipun Amerika Serikat meksa jagad kabèh supados nindakaken bab ingkang sami. Pambrontakanipun Harun punika kaping kalih, nggambaraken pambrontakan Amerika Serikat lan salajengipun pambrontakan jagad kabèh nalika gambar Vatikan tumrap jagad dipuntegakaken kanthi paksaan.

Pambrontakané Harun ngenali kaloro wektu iku, sing kagambar minangka penyembahan brahala nalika Musa ora ana, banjur diterusaké déning penyembahan brahala nalika Musa ana. Musa nalika iku lagi nampi Torèt, lan mulané nglambangaké Torèté Allah minangka titik pamisah ing pambrontakan iku. Ujian sing dilambangaké déning reca emas gawéan Harun, yaiku anak sapi-kéwan, iku minangka ujian taun 1863.

Iku minangka ujian angger-angger Minggu, kang makili garis pamisah antaraning urip lan pati. Iku yaiku garis pamisah antaraning Tanah Prajanjian utawa pati ana ing ara-ara samun, garis pamisah antaraning tandha kéwan utawa meteréné Gusti Allah, garis pamisah antaraning nasibé Shebna wong Laodikia utawa Eliakim wong Filadelfia. Telung ujian kang kapisan, kang diwakili déning manna, nglambangaké pasulayan Sabat utawa Minggu, mangkono uga ujian kang kaping sepuluh. Garis pamisah ing pambrontakan pedhèt emasé Harun, kang makili ujian kaping lima lan kaping nem—iku uga angger-angger Minggu.

Panggodhèn kaping sekawan iku banyu ing Massah, tegesé ‘panggodhan’, lan ‘Meribah’ tegesé “panji-panji Yehuwah”, lan dumunung ing Pangentasan 17:1-7, ing ngendi prakara iku kanthi langsung diidentifikasi minangka “nyoba Sang Yehuwah”.

Lan sakehe pasamuwan bani Israèl padha mangkat saka ara-ara samun Sin, miturut lampahing lelampahané, manut dhawuhé Pangéran, banjur padha ngedegaké kémah ana ing Refidim; nanging ana ing kono ora ana banyu kanggo diombé déning wong-wong mau. Mulané bangsa iku padha pasulayan karo Musa lan matur, “Wenehana banyu marang aku kabèh, supaya aku kabèh bisa ngombé.” Nanging Musa ngandika marang wong-wong mau, “Yagéné kowé padha pasulayan karo aku? Yagéné kowé padha nyoba Pangéran?” Lan ing kono bangsa iku padha ngelak marga saka kurangé banyu; banjur bangsa iku padha sambat marang Musa lan matur, “Yagéné kowé nggawa aku kabèh metu saka Mesir, apa kanggo matèni aku kabèh lan anak-anakku lan kéwan-kéwan ternakku marga saka ngelak?”

Lan Musa sesambat marang Pangeran Yehuwah, pangucapé, “Aku kudu ngapa marang bangsa iki? Wong-wong iki meh waé arep mbenturi aku nganggo watu.”

Lan Pangéran ngandika marang Musa, “Lumakua ndhisiki bangsa iku, lan gawanen sapérangan para pinituwa Israel; sarta tekenmu, kang kokginakaké kanggo nggebag kali, gawanen ana ing tanganmu, banjur mangkata. Lah, Aku bakal ngadeg ana ing ngarepmu ana ing kana, ing sadhuwuring watu karang ing Horeb; lan kowé bakal nggebag watu karang iku, lan banyu bakal metu saka ing kono, supaya bangsa iku padha ngombé.” Musa banjur nindakaké mangkono ana ing ngarsané para pinituwa Israel.

Lan dheweke maringi aran panggonan iku Massa lan Meriba, amarga pasulayané bani Israèl, lan amarga padha nggodha Sang Yéhuwah, pangucapé: “Apa Sang Yéhuwah ana ing satengahé kita, apa ora?” Pangentasan 17:1–7.

Pangguji kang diwakili déning “Massah,” lan panji kang diwakili déning “Meribah” iku sawijining alfa profètis kang nemoni omegane profètis nalika Musa nggebug Watu kang padha kaping pindho. Iki ateges bilih kang kaping papat saka sepuluh pambangkit nesu iku diwakili ana ing Kadesh, amarga Kadesh kang kapindho iku papané Musa nggebug Watu mau kanthi pambrontakan. Iki nedhaké bilih Kadesh, minangka sawijining pralambang, nyakup panggawé coba bab banyu kang ngasilaké sawijining panji.

Pangudining banyu kang ngasilaké panji iku yaiku pangudining pawarta udan pungkasan. Ing taun 1863 panji iku saéngga kuduné wis katangèkaké, nanging émané; taun 1863 mung Kades sing kapisan, lan Kades sing kapindho ana ing angger-angger Minggu sing bakal enggal rawuh. Massa lan Meriba nggambaraké panggudhian pungkasan tumrap satus patang puluh papat èwu sadurungé padha katangèkaké dadi panji ing wektu angger-angger Minggu. Dudu wewenangé Roma, utawa wewenangé wong-wong Yahudi, kang nata patiné Kristus. Wewenang iku wus kaabsahaké ana ing rembuganing Swarga pirang-pirang jaman sadurungé salib. Musa migunakaké tekené, yaiku teken kang wis kaurapi déning Gusti Allah piyambak, kanggo nggebug Watu Karang—nanging mung sapisan. Watu Karang iku miturut ilham digambaraké déning pawarta-pawarta taun 1840 tekan 1844, yaiku kayektèn-kayektèn dhasar lawas kang makili dalané para wong mursid. Ing panggudhian kang digambaraké déning Massa, banyu kang nylametaké iku yaiku banyu kang metu saka Watu Karangé dalan-dalan lawas. Banyu iku nguji lan ngasilaké rong golongan; siji kanggo tandhané kéwan galak, lan sijiné kanggo segelé Gusti Allah, kaya kang digambaraké déning segelé Gusti Allah tumrap wong-wong kang katangèkaké dadi panji, kaya kang digambaraké déning Meriba.

Padalemané wis rampung sadurungé dhawuh katelu saka Artaxerxes, netepaké yèn padalemané Millerite kang Kristus jejegaké sajroning 46 taun wiwit taun 1798 nganti 1844, wis rampung sadurungé malaékat katelu, kang dipralambangaké déning tekane dhawuh katelu. Satus patang puluh papat éwu iku dipatèni sadurungé hukum Minggu, nalika sawisé kuwi padha diangkat dadi panji sesaji woh wiwitaning Pentakosta, kaya ing jaman kuna. Massa lan Meribah nandhakaké ujian banyu kang dipralambangaké déning piwarta Panguwuh Tengah Wengi ing sajarahé malaékat kapisan lan katelu.

Pakaryan nyawijèkaké Kaswargan kaliyan kamanungsan ugi dipratélakaké minangka panyawijining kalih bait. Ugi dipratélakaké minangka pawiwahan, ing pundi priya lan

wanita, utawi bait wadon lan bait lanang, kasawijèkaké lan dados satunggal daging. Kristus ngedegaké bait Millerite kanthi ancas nuntun wong-wong mau mlebet ing Bait Swarga kagungané, ing pundi wong-wong mau badhé manggih “pangaso,” ingkang dipunlambangakaké ing sajarah taun 1844 déning Sabat dina kapitu.

Nalika pamahaman babagan Massa lan Meriba iki, minangka pacoban kaping papat, ditrapake ing antarané pacoban pambuka kang uga makili telung pacoban, lan kang banjur diterusaké déning angger-angger Minggu saka pacoban kaping lima lan kaping nem—mula panjenengan bisa ndeleng, nanging mung manawa panjenengan gelem ndeleng, yèn pacoban manna kang rangkep telu iku pacoban kapisan, banjur diterusaké déning sawijining pacoban kang ndhisiki pacoban katelu kang rangkep loro, yaiku pedhèt emasé Harun. Massa lan Meriba diwakili bebarengan, amarga mung ana ing piwelingé malaékat kapindho ana sawijining “pangelipan” profetik. Telung pacoban kapisan saka manna iku piwelingé malaékat kapisan. Pacoban Massa lan Meriba iku piwelingé malaékat kapindho, lan pambrontakané Harun iku piwelingé malaékat katelu.

Pacoban kaping lima yaiku pacoban pedhèt emasé Harun, kang diwiwiti kanthi panyingkapan brahala nalika para pambrontak ngira yèn pambrontakané sing wuda kasamun saka ngarsané Allah.

Nalika umat mau weruh manawa Musa suwe ora mudhun saka gunung, umat padha nglumpuk marani Harun lan padha matur marang dheweke, “Ayo, gawakna allah-allah kanggo aku, kang bakal lumaku ana ing ngarepku; awit déné Musa iki, wong kang wis nuntun aku metu saka tanah Mesir, aku ora sumurup apa kang wis kelakon marang dheweke.” Harun banjur matur marang wong-wong mau, “Copotna anting-anting emas kang ana ing kupingé para garwamu, para putramu, lan para putrimu, banjur gawanen marang aku.” Mulane sakèhé umat padha nyopot anting-anting emas kang ana ing kupingé lan padha nggawa menyang ngarsané Harun. Banjur ditampani déning Harun saka tangané wong-wong mau, lan diwujudaké nganggo piranti ukir, sawisé iku digawé dadi pedhet tuangan; banjur padha calathu, “Iki allahmu, hé Israèl, kang wis nuntun kowé metu saka tanah Mesir.” Nalika Harun weruh mangkono, banjur mbangun misbyah ana ing ngarepé; lan Harun mratelakaké pangandikan, sarta ngandika, “Sesuk bakal ana riyaya kanggo Pangéran.”

Lan ésuké wong-wong mau tangi ésuk-ésuk, banjur nyaosaké pisungsung obaran lan ngaturaké pisungsung karukunan; sarta bangsa iku lungguh kanggo mangan lan ngombé, banjur padha tangi kanggo dolanan. Pangentasan 32:1–6.

Pangujian kang kaping nem iku pérangan kapindho saka pambrontakan anak sapi mas, nalika Musa bali sawisé nampi Sepuluh Préntah. Musa banjur takon, “Sapa kang ana ing sisihé Pangéran?” mayoritas tetep pasif utawa nyawiji karo para nyembah brahala, nglairaké pambrontakan kang padha kanthi kabuka ana ing ngarsané sang panengahan.

Pacoban kaping lima lan kaping nem cetha nggambarake pralambang lan selaras karo angger-angger Minggu. Élia ana ing Gunung Karmèl ngaturake pitakon kang padha kaya

kang diaturake déning Musa. Pilihén ing dina iki sapa kang bakal kokabdi, iku nuduhake marang pacoban angger-angger Minggu. Pralambang patung kéwan buas ing pacoban iku nuduhake marang angger-angger Minggu. Pamisahan wong Lèwi ing carita Harun lan pamisahan rolas taler ing carita bab anak sapi emas loro kagungané Yéroboam, nandhakake pamisahan antarané wong wicaksana lan wong bodho nalika angger-angger Minggu. Wong Laodikia iku prawan-pranawan bodho, kaya kang dipratelakake déning Sister White, lan mulané pamisahan para prawan nalika angger-angger Minggu iku pamisahan antarané wong Laodikia lan wong Filadèlfia. Pacoban kaping lima lan kaping nem, kang dadi siji pacoban rangkep loro, selaras karo angger-angger Minggu, kang ateges yèn iku selaras karo 1863 lan Kadès.

Bab telung puluh loro lan telung puluh telu saka Exodus katetepake ing dina kang padha, mung kapisah sawetara jam, lan dina iku nglambangake taun 1863 lan Kadesh. Ing bab telung puluh telu, Musa nyuwun supaya bisa nyumurupi kamulyaning Allah. Mulané, kita ndeleng Musa ing provokasi kaping lima lan kaping enem lagi diowahi dadi golongan satus patang puluh papat ewu. Musa kang padha iku uga ana ing Kadesh, nuthuk Watu kaping pindho, mangkono dadi pralambang sawijining golongan kang diremuk déning Watu kang ora gelem padha tumibani. Watu iku yaiku sawijining pekabaran, lan mula ana loro pralambang Musa ing Kadesh, siji mratelakake kamulyaning Allah lan sijiné nampik Watu.

“Wong-wong kang ngadeg minangka para juru ronda Allah ana ing témbok-tembok Sion, kudu dadi wong-wong kang bisa ndeleng bebaya sadurungé wong akèh, yaiku wong-wong kang bisa mbedakaké antarane kayektèn lan kaluputan, kabeneran lan piala.

“Pepènget wis rawuh: Aja nganti ana apa waé mlebu sing bakal ngganggu dhasar iman kang wis kita bangun wiwit pesen iku teka ing taun 1842, 1843, lan 1844. Aku ana ing sajroning pesen iki, lan wiwit wektu iku aku wis ngadeg ana ing ngarepé jagad, setya marang pepadhang sing wis diparingaké Gusti Allah marang kita. Kita ora duwe ancas kanggo nggeser sikil kita saka landhesan panggonan sikil iku wis katetepaké nalika saben dina kita ngupaya marang Gusti kanthi pandonga kang temen-temen, nggoleki pepadhang. Apa kowé ngira manawa aku bisa nyerahaké pepadhang sing wis diparingaké Gusti Allah marang aku? Pepadhang iku kudu kaya Watu Karang Kang Langgeng. Pepadhang iku wis nuntun aku wiwit nalika diparingaké.” Review and Herald, 14 April 1903.

Salah siji saka pralambang “Musa ing Kadesh” yaiku nggebug Watu nganggo teken, sawijining pralambang panguwasa. Sepisanan iku panguwasané Gusti Allah, lan kaping pindho iku panguwasané manungsa. Golongan kang dipralambangaké déning Musa ing Kadesh kang kapindho iku dipralambangaké minangka para wong mendem saka Éfraim, kang nggunakaké panguwasa teologisé (teken) kanggo nyerang piwulang udan pungkasan, yaiku piwulang bab pathokan-pathokan lawas saka 1840 nganti 1844.

“Kabeh pesen kang kaparingaké wiwit taun 1840–1844 kudu saiki diwedharaké kanthi kakuwatan, awit ana akèh wong kang wis kelangan pituduh. Pesen-pesen iku kudu disampekaké marang sakèhé gréja.

“Kristus ngandika, ‘Rahayu mripatmu, awit mripat iku ndeleng; lan kupingmu, awit kuping iku krungu. Satemene Aku pitutur marang kowe: akeh para nabi lan wong-wong mursid kepéngin ndeleng prekara-prekara kang kokdeleng, nanging ora weruh; lan krungu prekara-prekara kang kokrungu, nanging ora krungu’ [Matthew 13:16, 17]. Rahayu mripat kang weruh prekara-prekara kang katon ing taun 1843 lan 1844.”

“Pesèn iku wis diparingaké. Lan ora kena ana tundha sajroning mbalèni pesèn iku, awit pratandha-pratandhaning jaman lagi kawujud; pakaryan panutup kudu rampung. Sawijining pakaryan gedhé bakal katindakaké sajroning wektu kang cendhak. Ora suwé manèh bakal ana pesèn sing diparingaké miturut tetetapaning Allah sing bakal saya ngrembaka dadi panguwuh sora. Banjur Daniel bakal ngadeg ing pandumané, kanggo maringi paseksiné.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

Pangruwating manna kang kapisan iku telung pangruwating. Pangruwating kang pungkasan saka sepuluh pangruwating iku pangruwatinging malaékat katelu. Sing kapisan lan sing pungkasan padha makili “istirahat” minangka pralambang saka pangruwating iku. Pangruwating kapisan iku telung pangruwating, kang makili malaékat kapisan kang katut déning malaékat kapindho, nanging pangruwating kapapat, ing ngendi panyegelan lan pangungghahan minangka panji kawakilan déning Massa lan Meribah. Malaékat katelu, kang kawakilan déning pangruwating kaping lima lan kaping nem, iku pangruwating katelu, kang ngetutaké pangruwating kapindho saka Massa lan Meribah, lan pangruwating kapisan saka manna.

Panandhang ing Taberah kang kapratélakaké ana ing Bilangan 11:1–3 iku minangka panggodha kang kapitu. Ayat-ayat kang dadi pambuka tumrap pacobaning pracaya kang murub geni, kang dilambangaké déning “Taberah,” tegesé ‘panggonan kobongan,’ didhisiki déning ayat-ayat kang nandhakaké lumakuné umaté Allah ngliwati ara-ara samun. Ora sabaré ati kang katuduhaké ana ing pasal sepuluh diwangun minangka kosokbalèn saka wong satus patang puluh papat èwu kang ngetutaké Sang Cempen menyang endi waé Panjenengané tindak. Iku wong-wong kang nduwèni kasabarané para suci, nanging Israèl kuna lagi nélakaké ora sabaré ati ana ing pasal sepuluh, kang nuntun marang pacobané kang murub geni ana ing pasal sewelas.

Tumuli padha mangkat saka gunungé Pangéran lumaku telung dina; lan pethi prejanjiané Pangéran lumaku ndhisiki wong-wong mau sajroning lelampahan telung dina iku, kanggo nggolèki papan panggonan kanggo ngaso tumrap wong-wong mau. Lan mendhungé Pangéran ana ing dhuwuré wong-wong mau ing wayah awan, nalika padha budhal metu saka kémah. Lan kedadéan, nalika pethi iku maju, Musa ngandika, “Ngadega, dhuh Pangéran, lan muga para satrumu padha buyar; lan muga wong-wong sing sengit marang Paduka padha mlayu ana ing ngarsa-Mu.” Lan nalika pethi iku mandheg, panjenengané ngandika, “Mulia malih, dhuh Pangéran, marang éwonan Israel kang tanpa wilangan.” Bilangan 10:33–36.

Ayat salajengipun maringi pambuka tumrap pambrontakan ing Taberah.

Lan nalika bangsa iku sesambat kanthi panggrundelan, prakara iku ora ndadèkaké renaning Pangéran; lan Pangéran miyarsakaké iku; banjur bebenduné murub; lan geni saka Pangéran murub ana ing antarané wong-wong mau, sarta ngentèkaké wong-wong sing ana ing péranganing kémah sing paling pinggir. Wong-wong iku banjur sesambat marang Musa; lan nalika Musa ndedonga marang Pangéran, geni iku banjur mati. Lan papan iku dijenengi Tabérah, amarga geni saka Pangéran wis murub ana ing antarané wong-wong mau. Wilangan 11:1–3.

Provokasi kang ndhereki panyataane geni iku yaiku pepinginan marang pangan daging lan iki minangka panggodha kang kaping wolu. Iki kacathet ana ing Wilangan 11:4–34. Sambaté wong-wong ing Taberah nggambarake kodrat luhur kang wis rusak, kuranging kasabaran, lan pambrontakan pepinginan marang panci-panci daging Mesir nggambarake kodrat ngisor. Geni iku nggambarake panyucekan lumantar geni dening Utusan Prajanjian ing Maleakhi bab telu, awit sacara profetik Taberah tegesé papan kobongan, lan papan kobongan ing Sabda profetiké Allah dumunung ana ing Maleakhi telu, ing ngendi geni ngasilake golongan kang ora sabar kang ditemtokake kanggo diresiki, lan golongan kang sabar kang disucekake kaya kurban pisungsung kang kaangkat.

Wong-wong kang dipralambangaké déning Musa ing pacobèn kaping pindho tumrap kodrat Taberah kang luwih luhur lan kang luwih asor iku ya iku wong satus patang puluh papat ewu, kang wus madeg jejeg ing kayektèn, becik sacara intelektual lan uga sacara rohani. Akal budi ngenali kodrat kang luwih luhur, lan sacara rohani iku nggambaraké pamuputing kasatunggalan antarane Keallahan lan kamanungsan. Keallahan mung bisa kasawijèkaké karo kamanungsan manawa kodrat kang luwih asor wis kasalib lan mati. Madeg jejeg ing kayektèn sacara intelektual lan rohani nggambaraké pengalaman dipatrapi segel. Geni-geniné Taberah nggambaraké pamisahan pungkasan antarane gandum lan ilalang sajroning pakaryané Kristus ngedegaké Padalemané wong satus patang puluh papat ewu.

Panggodhaning kasanga yaiku pambrontakané Miriam lan Harun kang kapanggih ing Cacah 12. Pamancingané ora béda adoh karo pamancingané Korah, Datan lan Abiram utawa Minneapolis, ing taun 1888. Prekara iku dudu mung panolaké marang pesenipun Gusti Allah, nanging uga panolaké marang pilihanipun Gusti Allah tumrap kapemimpinan.

Paukuman tumrap para pamimpin sing nolak ora mung pawarta, nanging uga utusané, ndhisiki ujian kaping sapuluh. Kapamimpinan iku kawejang minangka wong-wong murtad pas sadurungé angger-angger Minggu, yaiku ujian kaping sapuluh. Angger-angger Minggu iku salaras karo salib, lan sajroning lakuné menyang salib, yaiku angger-angger Minggu, para pamimpin milih Barabas, sawijining Kristus palsu, awit “bar” tegesé ‘putra saka’ lan “abba” tegesé ‘bapa.’ Nalika nyedhaki salib (angger-angger Minggu) utawa Kades, para pamimpin ngetokaké murtad kang wis tumeka ing pucaké kanthi milih sawijining Kristus palsu sarta uga kanthi langsung nyatakake marang para panguwasa sipil menawa rajané wong-wong mau dudu sapa-sapa kejaba Kaisar.

Pangujian kapitu, kaping wolu, lan kaping sanga iku ngenali proses panyegelan, nanging ilustrasine yaiku para prawan bodho. Pangujian kaping sapuluh saka panggodha-panggodha

mau yaiku pambrontakan kapisan ing Kadesh, minangka pralambang taun 1863. Wiwit taun 1846 para Ibrani digawa menyang Sinai kanggo nampani Toret. Loro loh Sepuluh Préntah iku minangka pralambang sesambetan prajanjianing Allah karo Israèl harfiah ing jaman kuna, lan loro lohé Habakuk iku minangka pralambang sesambetan prajanjian Israèl rohani jaman modhèrn. Loh kang kapindho dipratelakake ing taun 1850, lan kaya dene Israèl kuna sumpah bakal netepi Toret, ing taun 1856 ana panggoda pungkasan kang digawa, kaya dipralambangaké déning para mata-mata kang ngunjungi Tanah Prajanjian. Pamanggih mayoritas kang kawentuk sajroning pitung taun wiwit 1856 nganti tekan 1863 yaiku yèn ara-ara samun Laodikia iku panggonan ing ngendi padha kepéngin mati.

Wektu taun 1844 tekan 1863 dipretelakaké déning wektu sing diwiwiti kanthi baptisan ing Segara Abang, kang pungkasané ditutup déning baptisan liyané ing Kali Yordan, ing papan sing padha pas kaya nalika Gusti Yesus badhé dados Sang Kristus, nalika Panjenengané ing tembé dipunbaptis déning Yokanan. Baptisan ing Segara Abang nandhani sesambetan prejanjian karo Israèl kuna. Sesambetan mau diwiwiti kanthi sawijining palakrami kang ing wektu sing padha nuwuhaké sawijining proses pangujian sapuluh tataran. Sawisé iku wong-wong mau dipunbeta tekan Sinai lan janji arep netepi angger-anggering Panjenengané, nanging ora netepi, banjur padha gagal ing pangujian kaping sapuluh lan pungkasan nalika pambrontakan kapisan ing Kades. Sawisé patang puluh taun, lan sawisé pambrontakan kapindho lan kang luwih gedhé ing Kades, wong-wong mau lumebet ing Tanah Prajanjian kanthi dipunbaptis menyang Kali Yordan.

Kabèh tenger-tenger baptisan kaiket dadi siji karo prejanjian. Sajarah omega lan Kadesh kapindho, salaras karo sajarah Kadesh kapisan, yaiku alfa. Pambrontakan omega-né Musa luwih gedhé banget tinimbang pambrontakané sakabèhé sawijining bangsa ing pambrontakan alfa ing Kadesh. Omega tansah luwih gedhé. Kaloroné pambrontakan mau bebarengan nggambaraké pambrontakané wong-wong sinau lan wong-wong ora sinau miturut Yesaya, sing nampik mlebu ing pangening pangandikan udan pungkasan.

Telung baptisan (Segara Abang, Kali Yordan, lan Kali Yordan), kang kapisan kagungané Musa lan kang pungkasan kagungané Kristus, mangkono Musa iku alfa lan Kristus iku omega. Aksara kang ana ing antarané aksara kapisan lan aksara kaping rong puluh loro ing alfabet Ibrani, yaiku aksara kaping telulas, nalika digandhengkaké lan ndherek aksara kapisan, kang banjur digandhengkaké karo aksara pungkasan lan aksara kaping rong puluh loro, mbentuk tembung Ibrani “bebener.” Baptisan ing tengah yaiku Kali Yordan lan Kadesh. Baptisan kapisan ing Segara Abang banjur katutaké déning baptisan ing Yordan. Nanging baptisan kapisan ing Yordan ditundha patang puluh taun nganti rawuhipun kang kapindho menyang Kadesh lan baptisan Yordan kang satemené. Baptisan kang katelu, kang makili wekdaling peparang pandelengan tumrap wong Yahudi, wus rawuh nalika Kristus miwiti pakaryanipun netepaké prejanjian sajroning saminggu, minangka panggenapan Daniel sangang lan ayat kaping pitulikur, lan iku dadi jam pangadilan tumrap Israèl kuna.

Baptisan kapisan ing Segara Abang iku pesen malaékat kapisan, lan rong kaping rawuh ing Kadesh makili sawijining “panglimpahing tikel”, amarga ing rawuhipun kapisan ing Kadesh

lan Kali Yordan ing kono kaulèné umaté prajanjiané Allah dipratélakaké, lan ing Kadesh kaping pindho kaulèné para pimpinan kawehakaké. Kadesh lan rong kaping rawuh iku makili panglimpahing tikel saka pesen malaékat kapindho, ing ngendi ana rong golongan dipratélakaké, lan kaloro golongan mau dipralambangaké déning warga uga déning para pimpinan. Baptisané Kristus iku pesen malaékat katelu nalika gandum lan suket alus dipisahaké, kaya déné Israèl kuna dipisahaké saka pangantèn putri Kristen kang dipundhèrèk déning Kristus ing wekdal pangadilané Israèl kuna.

Mangsa saka taun 1844 nganti 1863 iku minangka pratandha saka Segara Abang nganti pambrontakan kang kapisan ana ing Kades. Taun 1844 iku nyabrangé Segara Abang, taun 1846 iku manna, lambang saka ujian Sabat kang kasil diliwati déning kulawarga White ing taun 1846 nalika padha palakrama. Ing taun 1849 Gusti ngluluraké asta-Nya kaping pindho kanggo nglumpukaké umaté. Panjenengané wis nglumpukaké wong-wong mau sajroning pekabaran malaékat kang kapisan nalika tabel kang kapisan saka Habakuk tekan ing sajarah, lan tabel kang kapindho dirancang kanggo ancas kang padha.

Tabel omega taun 1850 iku dimaksudaké kanggo nglumpukaké lan nguji, awit mangkono uga kang ditindakaké déning tabel alfa taun 1843. Malaékat kapisan nduwèni sawijining tabel, lan malaékat katelu uga nduwèni sawijining tabel, awit sing kapisan iku alfa lan sing katelu iku omega. “Loro tabel” iku minangka pratandha dalan tumrap malaékat kapisan lan katelu—dudu malaékat kapindho. Mangsa profètis saka “tabel-tabel” iku diwiwiti kanthi sawijining tabel kang ngandhut kaluputan lan dipungkasi kanthi sawijining tabel kang tanpa kaluputan. Sajarah ing antarané loro tabel iku yaiku sajarah malaékat kapindho, nalika bagan iku disisihaké nganti taun 1850.

Sawisé taun 1843 rampung ing tanggal 19 April 1844, bagan 1843 disisihaké amarga nalika iku bagan mau kanthi kliru ngramalakaké taun 1843. Wiwit tanggal 19 April 1844 nganti 1850 ora ana pasanggrahané Habakkuk. Ing sajarah malaékat kapindho, ora ana bagan lan—Babil ambruk. Alfa iku sawijining pasanggrahan, omega iku sawijining pasanggrahan, lan ing antarané ana rubuhé Babil; sawijining pralambang pambrontakan kang gegandhèngan karo mangsa nalika ora ana pasanggrahan. Mangsa sajarah pasanggrahan-pasanggrahané Habakkuk ngasta tandha tanganing kayektèn.

Taun 1850 dipracontohaké déning Sinai lan peparinging Angger-anggering Toret. Kedadéan mau dipèngeti nganggo Pentakosta, nalika roti ombak loro diangkat munggah. Lumakuning ngangkat roti ombak mau kawejakké déning nyithak lan ngunggulaké bagan ing sasi Méi 1842, lan déning sajarah taun 1849 nalika bagan kapindho disiyapaké, uga taun 1850 nalika bagan mau wis kasedhiya. Mangsa iku kawejakké ing garis Kristus minangka seket dina wiwit saka wunguné Panjenengané saka ing pati tekan Pentakosta, yaiku sawijining mangsa kang kabagi dadi patang puluh dina, banjur ditutupi déning sepuluh dina.

Ing taun 1849 Kristus ngetangaké astané kaping pindho, lan ing taun 1850 loh kapindhoné Habakuk wus kasedhiya lan prosès pangudharan kang nuntun menyang Kades lumaku maju. Ing taun 1856 rawuhipun panggudan kang pungkasan saka sepuluh panggudané Israèl kuna,

nalika pepadhang anyar bab wahyu kenabian dhasar kagungané Miller diterbitaké ana ing terbitan périodik pasamuwan punika. Sajroning rong ewu limang atus rong puluh dina kenabian, wiwit taun 1856 nganti taun 1863, para telik mlebu kanggo nлити tanah mau. Ing taun 1863 wong-wong mau milih sawijining pamimpin anyar kanggo nggawa bali dhèwèké menyang Mesir.

Kita badhé nerusaké bebener-bebener punika ing artikel salajengipun.

“Ing satunggaling wahyu ingkang kaparingaken dhateng kula ing Bordoville, Vermont, tanggal 10 Desember 1871, kula dipun tuduhaké bilih kaananipun garwa kula sampun dados satunggaling kaanan ingkang sanget awrat. Tumpukan pangreksan lan pagawean sampun wonten ing dhèwèké. Para sadèrèkipun ing paladosan boten nggadhahi beban-beban punika kanggé dipun emban, lan para sadèrèkipun boten ngregani pakaryanipun. Tekanan ingkang tanpa kendhat ingkang tumrap dhèwèké punika sampun ngentekaké kekiyataning pikiran lan badanipun. Kula dipun tuduhaké bilih sesambetanipun kaliyan umat Allah punika, wonten ing sapérangan prekawis, kados sesambetanipun Musa kaliyan Israèl. Wonten para wong ingkang sami nggrundel nglawan Musa nalika wonten ing kaanan ingkang boten nguntungaké, lan sampun wonten ugi para wong ingkang sami nggrundel nglawan dhèwèké.” Testimonies, volume 3, 85.